

LBRIS

We know
books

ILEANA MAXIM

**REGRET TOTUL...
SAU NU REGRET
NIMIC**

**EDITURA VIVALDI
2024**

Capitolul 1

Alma Vaeni pleca la facultate. Câte vise și dorințe își punea în acest drum lung, istovitor de atâtea gânduri, de atâtea speranțe. Inima îi era grea, mai tristă ca oricând cu toate că sosise ziua asta mare să plece. Spre ce se îndrepta? Dacă ar ști?...

O lacrimă pustie îi stătea să cadă - dar nu se putea, o vor vedea acei necunoscuți din tren și apoi, după îmbrăcămintea ei sprintară, după cele două codițe anume aranjate să stea depărtate și obraznice ce-i încadrau fața, nu putea să arate că este atât de tristă.

Sandalele de năbuc alb, cu toc, se potriveau de minune, chiar dacă fuseseră ale mamei ei. Apoi, fusta roșie de catifea, pe jupon bine scrobit, îi marca talia. Bluzița albă din dantelă se mula perfect pe bustul ei și parcă îi lumina fața și îi marca tinerețea și curățenia sufletească. Alma era mândră de felul cum arăta.

Avea să-și repete în gând repertoriul. Erau peste o sută de poezii ce-i puneau stăpânire pe gânduri, pe tot.

Nu, nu avea voie să plângă, chiar dacă pleca la un drum ce-i va marca soarta, destinul, un drum pe care-l făcea singură pentru că ai ei niciodată nu ar fi crezut că ea își va susține până la capăt ideile neserioase, de a da examen la teatru, de a fi actriță.

Întorcând timpul... numele ei în liceu pentru profesori și colegi amintea de o elevă bună, o colegă veselă dar destul de ciudată. În tot ce făcea era mai altfel decât colegii ei. Îmbrăcămintea modestă stătea mai altfel pe ea, părul blond putea căpăta diferite nuanțe, citea mult și orice îi cădea în mână.

Putea fi o juristă, o doctoriță sau altceva, putea merge la o facultate la Iași, mai aproape de casă, nu tocmai la București, unde de fapt fusese numai de două ori. Doar zgomotul trenului o mai trezea din gânduri. Privea pe geam, chiar era mai bine, putea să plângă pentru că oricât încerca să se stăpânească, lacrimile îi inundau ochii.

De ce oare? Lăsa în urmă dealurile împădurite, câmpiile și orașul acela care i se părea că e cel mai frumos și cel mai drag.

Acum îl părăsea.

O apucă un dor adânc și nu știa pentru cine și pentru ce anume.

Dorea să-și contureze gândurile. În încâlceala aceea, în dorința de limpezire își aduse aminte de bunicul ei. Da, el era singurul care o asculta recitând versuri. Și lui îi plăcea să-i recite din poeziile lui Coșbuc, Alecsandri, Topârceanu.

Ce bine își amintește... Se lua la întrecere. O asculta și poate nici nu înțelegea pe deplin de ce nepoata lui dorește atât de mult să ajungă acrită. Tot mai bine ar fi o profesoară - spunea el... dar pentru că o iubea prea mult, accepta să-i asculte visul.

Acum și-a spus o parte din poezii în gând, dar pentru că nu se putea concentra, o învăluiau atâtea stări sufletești necunoscute până atunci, renunță. Nu avea chef să discute cu nimeni. Avea prea

multe gânduri adunate, prea multe dorințe și acum era ziua cea mare, pleca spre necunoscut, da, dar pleca spre un nou început, spre o altă viață.

Obosită, poate că ațipise, poate că visa, auzea doar voci pe care nu le înregistra, n-o interesa nimic din ce era în jurul ei.

Simțea că nu mai știe niciun vers.

După o călătorie de aproape opt ore se apropia de capitală. Lumea se agita, călătorii își strângeau și ordonau bagajele pe deasupra capului ei. Un domn mai scund era să scape un bagaj voluminos peste ea. Asta-i lipsea, să ajungă cu vânătași când se protejase atât în ultimul timp ca să arate cât mai bine. Tot el o apostrofase - de ce nu se mișca de pe bancă?

Toată lumea din compartiment era în picioare, doar ea parcă se lipise de loc. „Am ajuns, ce mai stai? E capătul liniei!” Alții se înghesuiau la geam fluturau din mâini, țipau, îi așteptau rude, prieteni. De ce să se grăbească în îmbulzeala asta? Avea un bagaj sumar și va coborî după ce se vor liniști acești călători atât de agitați și atât de nerăbdători.

Ce gară mare! Ce lume! Ce gălăgie! Recunosc locul. Ei! abia de acum trebuie să te întărești sufletește. Jocul hazardului de-abia acum începe. Să fii tare, trebuie să dovedești că ai putere să înfrunți ceea ce ai plănuț în ani de zile. Doar cât ai așteptat...

De la gară plecă la Titeta, prietena ei din copilărie. Își va lăsa bagajul și apoi direct la Institutul de Teatru I.L.Caragiale.

Primirea a fost caldă și cu bucuria revederii. Alma aducea mesajul copilăriei, când odinioară cele două zgâții de copile se scaldau sub razele blânde ale soarelui în aceeași cadă, în aceeași

curte. Fuseseră ca două surori. Și acum Alma simțea căldura sufletească a unor oameni dragi. Blândețea și bunătatea mamei prietenei ei o făcea să mai uite că este atât de departe de părinți.

Și poate de dorul celor de acasă îi iubea mai mult pe toți. Erau de-ai ei. Mama Titetei era așa de bună și tot întreba de părinții ei. Ce bine îi făceau aceste întrebări la care trebuia să răspundă, parcă se micșora distanța. Lăsase totul acum la sute de kilometri. Ar fi dorit să meargă la Institut, dar era seară, o oboseală a tot ce fusese de peste zi i se lasă în trup. Cu planurile pentru a doua zi - o cuprinse un somn mai bun și mai adânc ca niciodată. Ce odihnă plăcută! Se trezi a doua zi cu o bucurie în suflet - venită de undeva, nici ea nu știa de unde și de ce simțea că are sufletul ușor - pornea spre drumul cel mare.

Capitolul 2

Clădirea Institutului părea imensă în ochii Almei - care știa clădirile modeste sau vilele uitate de vreme din târgul ei. Titeta a condus-o. Totul era nou, totul era prea obositor și cu o încărcătură zgomotoasă; mașini, tramvaie, troleibuze, oameni prea mulți și prea agitați.

La Institut atâția tineri... stăteau ca albinele pe fagure - zumzăiau, toți își doreau să ajungă vedete.

Fetele erau multe și frumoase. Acelea din capitală erau mai cochete, ce aere își dădeau! se detașau de provinciale. Băieții la fel - îi puteai împărți: bucureșteni și din provincie. Ei și! totuși va lupta. Mai era o lună până la examen, se va lupta, se va zbate până la ultima forță a ei - ajunsese în acel loc prea mult dorit. După câteva ore îi veni rândul să se înscrie. O secretară elegantă și aiurită îi răsfoi dosarul. „Da, e complet” - îi spuse aceasta. Atât i-ar mai fi lipsit - să se întoarcă după cine știe ce acte. Ar fi fost un dezastru. Părinții ei ar fi avut motive să n-o mai lase să plece - poate că ar fi obligat-o să meargă la Iași la „o facultate mai serioasă” - și apoi era mai aproape de casă și mai puțină cheltuială.

O mână frumoasă, delicată cu niște unghii lungi-roșii îi întinse legitimația de înscriere la Institut - îi va folosi pentru cazare și chiar pentru a putea intra oricând în această clădire în zilele ce vor urma. Din nou avea o liniște în suflet - o inimă ușoară care

parcă o făcea să zboare. Peste o lună urmau trei probe eliminatorii și apoi examenul de limba română.

Le va lua, altfel ar muri sufletește, totul ar fi pierdut.

La buna ei prietenă nu mai putea să stea - un pat de o persoană era împărțit cu Titeta și apoi avea nevoie să lucreze, nu putea deranja pe toți ai casei cu recitatul ei. Primi o repartitie de la Institut la un cămin pe Șoseaua Stefan cel Mare. Cum se descurca destul de greu în București - alt chin începu pentru ea - drumul zilnic de dus-întors la Institut.

Ce naivă, ce provincială era! Simțea la tot pasul că lupta era prea mare și ea era prea mică. Stătea în Institut de dimineață până seara, nimerise în grupa domnului Moiescu - ce drăguț era, lucra cu Alma și o încuraja. Simțea că lucrează chiar mai mult cu ea decât cu ceilalți colegi. Se simțea chiar răsfățată.

„Alma Vaeni mai spune-ne o dată fragmentul *La cireșe-din Amintirile lui Creangă*“. Alma se urca pe scenă și în văzul și auzul noilor colegi, parcă se întrecea pe sine. Simțea că este îndrăgită și parcă prindea aripi. Aranjamentul acela al coditelor blonde, fusta roșie din catifea pe juponul scrobit, sandalele fine cu toc - din năbuc alb o făceau totuși mai deosebită și poate mai altfel decât toate celelalte colege. Vorba aceea moldovenească de care nu se bucurau mulți candidați o avantajă. Începuseră să o cunoască cei din jur. Ea însă nu se lipise de nimeni - asculta îndrumările, repeta și iar repeta. Trecuse aproape o lună de muncă până la epuizare.

Veni și ziua cea mare. Era prima probă - când trebuiau să înceapă departajările. Prea mulți doritori - prea multe sute de candidați pe doar nouă locuri. Și totuși pe Alma nu o speria această cumplită concurență. Avea o prea mare dorință de a ajunge acrită. O, da! va promova aceste examene. Se va aduna, îi va sensibiliza, îi va face să înțeleagă că a venit din nordul țării cu o dorință mare și nimeni în afară de ea nu poate înțelege prin ce stări sufletești trece și de fapt prin câte trecuse ca să ajungă la această zi de iulie-călduroasă și nesuferită. Era ziua pentru proba 1 - eliminatorie. Și cât era de obosită și cât era de împietrită!

Când cineva i-a strigat numele, trebuia să intre în scenă. Îi va privi în ochi, le va transmite dorința ei, le va transmite din tot focul inimii adunat ce a mocnit de atâta vreme. Ce dacă nu era din capitală, ce dacă nu era prea elegantă, ce dacă vorbea moldovenește, ce dacă era ca o frunză-n vânt... nu, va fi ca o frunză pe ram și va înverzi și va înflori - va demonstra lumii că simte ceva în adâncul sufletului ei - că simte ceva deosebit, mai mult decât alții.

Și a intrat în scenă. În sală era beznă. Nu vedea pe nimeni, doar un glas o dirija și o întreba să spună ce a pregătit să spună ce știe: o poezie lirică, o fabulă, un text în proză, o poezie patriotică... Reflectoarele puternice s-au aprins în ochii ei.

Și a urmat... parcă i s-a adunat toată sensibilitatea lumii, toate simțurile au cuprins-o din creștet până în tălpi; simțea că fusta roșie se oglindea în obrazii ei, că din ochi transmite lumina în sală, că glasul îi era mai plăcut ca oricând și

vocea ei învăluia totul, reflectoarele doar pentru scenă îi făceau părul și mai blond și mai auriu.

Simțea parcă un parfum venit de undeva și o înconjură, nu mai exista nimeni și nimic decât ea și scena. Poate că acel ceva ce a cuprins-o i-a convins pe cei din juriu, pe aceia care stăteau în întunericul sălii.

Și rezultatul a fost că a luat prima probă, când sute de aspiranți spre gloria scenei - au picat.

Ei! acum parcă ceva prindea contur. Nu mai simțea nici oboseala, uitase de cei de acasă, uitase că este atât de străină, într-un oraș atât de străin pentru ea. Acum trebuia să lupte mai departe. La proba a doua urmau niște măsurători, o probă în ritm de dans, o probă de cânt. Lasă, că îi va face praf pe toți acei ce sunt în sală în comisie și o sfredelesc cu privirea. Mai bine că nu-i vede. Le va arăta că vine dintr-un oraș cu o mare încărcătură culturală și va duce mesajul mai departe. Ce, a uitat că la plecare o jumătate din târg vorbea despre ea?

Colegii ei plecaseră la facultăți „serioase”, vor deveni ingineri, doctori, juriști - lasă că nu și-ar fi dorit niciodată așa ceva. Simțea ceva mai altfel și era o neînțelegere.

Nu-i timpul de nostalgiei - își spuse Alma - acum putere și avânt spre proba a doua. Oare ce să cânte? Repetase mai multe cântece. Ii plăcea unul rusesc „Ei, tu rândunea” nu, totuși i se potrivea mai bine un cântecel dintr-un film ce-i plăcuse mult „Țăranca din Salamanca” - și cu un șal pe care-l va flutura cum știe doar ea, o va face mai apropiată de firea ei mult prea năvalnică.

Desigur și la proba a doua vor pica destui candidați, dar nu va fi ea aceea. Cu siguranță că

nu. Avea o stare sufletească bună, avea un suflet ușor, o bucurie lăuntrică ce o însoțea permanent. Când se întâlnea cu acei tineri care rezistaseră primei probe simțea că are prieteni printre ei, cu toate că nici nu știa bine cum îi cheamă.

De când trecuse prima probă, băieții roiau în jurul ei. Cu toții stăteau pe bara de metal a gardului din fața Institutului, pe malul Dâmboviței, până seara târziu în noapte. Și Moisescu o încuraja și-i spunea că are încredere în ea.

Oare era pe cer vreo steluță care o proteja? Oare dorința ei se va împlini? Câtă tinerețe era în jur, câtă veselie pentru toți acei ce continuau cursa întrecerii. Erau încă niște sute pentru proba a doua. Și de data aceasta pomul se va scutura și toate frunzele ce se țin ușor pe ram vor pica. Comisia nu se va încurca cu prea mulți candidați pentru proba a treia - care de fapt era decisivă.

O zi călduroasă de vară, un iulie mult mai torid decât acasă. Ce nesuferită este vara în București! Simți că nu ai aer! Acasă... era cald, dar simțea o altfel de căldură - seara chiar se lăsa răcoare. Pe lângă emoțiile ce le avea mai suporta și aceste zile fierbinți. Bine că își luase cu ea și o rochie de mătase largă și lungă cu un cordon subțire în talie care parcă o mai proteja. Rochia este mai decoltată și mai vaporosă - tocmai bine pentru o asemenea zi - ziua celei de a doua probe. Vai! dar rochia este de culoarea lămâii și cum de emoții va fi palidă - dacă va fi ștearsă? Dar, ce a uitat? - șalul are trandafiri roșii cu verde, cu negru, îl va pune pe umeri sau se va lega cu el în talie. Lasă că totul va fi bine, trebuie să fie bine. Dacă își va pierde speranța, succesul de la prima probă ar fi pierdut. Singură trebuia să-și susțină moralul. Totul va fi

bine. O să vedem ce va fi. Capul sus Alma! steluța ta e pe cer și încă strălucește...

Ziua celei de a doua probe. În Institut aceeași vânzoleală, aceleași emoții pentru candidații rămași.

Proba a doua începu cu dezbrăcarea într-o încăpere, doar cu fetele rămase în concurs. Niște doamne, desigur profesoare în Institut te măsurau, te priveau insistent, fără a te încuraja într-un fel, nici nu știai ce-și notează. Cu o voce egală și parcă inexpressivă te trimitea sau nu în scenă. În acele clipe nu realizai prea bine ce se întâmpla. „Candidata Alma Vaeni să intre în scenă”. Împinsă de cineva, poate chiar de o colegă ce împărțea aceleași emoții, Alma se trezi în scena neprimitoare, cu reflectoarele puternice, ce te orbeau la primul contact. Privi în zare - sala părea o gaură neagră și rece. O trecură niște fiori reci prin tot corpul.

Nu te lăsa, era strigătul din interior, venit parcă de undeva în ajutorul ei. Nu te lăsa - fii tare, dorești să devii actriță. Dovedește-o! Și deodată un miracol parcă s-a produs cu ea.

Alma era în formă - simțea asta din dorința ei de a fi cea mai bună, dintr-o bucurie pe care o trăia acum. S-a rotit în ritm de dans - pe muzica unui pian dezacordat, apoi a mai răspuns la niște întrebări și apoi a cântat „Țăranca din Salamanca” - într-un ritm numai de ea știut. Improviză mișcările așa cum le simțea pe moment, îi plăcea și ei - se simțea ca un fulg ce plutea pe scenă. Dorea să intre în ochii și atenția acelor din sală, acelor din comisie, să îi sensibilizeze, să o privească mai cu atenție, să o asculte. După ce termină tot ce avea de spus și de făcut, urmă o tăcere parcă

periculoasă. Ce se întâmpla? Cei din comisie sușoteau ceva - ea nu-i vedea și nici nu înțelegea ce spun. Se va strădui să nu o cuprindă emoțiile. Cum o fi, o fi! A dat tot ce a putut.

După o tăcere de un minut sau două - ce i se păruse o veșnicie, un glas feminin îi spuse: „O poezie lirică ne putești spune?” Deci erau interesați de ea, nu au expediat-o din scenă. Fulgerător se opri la versurile Silvei Kaputikian. Alma își imagina ce însemna și prin ce ar trece, ce sentimente ar cuprinde-o la pierderea unui iubit, a unui om drag. Aruncă șalul de pe ea - nu i se mai potrivea acum. Făcu câțiva pași mai în fața scenei, se concentră puțin, închise pentru o clipă ochii și cu o voce caldă, aproape șoptită rosti:

„Te-ai dus... dar sufletul meu știe
Nu-i despărțire pentru noi,
Știu, umbra mea o să te-ație
Pe orice drum vom fi noi doi
Eu casă-ți sunt, îți sunt și cale
Duci chipul meu pe unde treci,
Pătrund în gândurile tale
Și alta n-are loc în veci.
Orice privire de femeie
Ar întâlni privirea ta,
Tot ochii mei or să-ți scânteie
Și-n față pururi îți vor sta.
Oricâte voci să te-mpresoare,
Tot vocea mea vei auzi,
Voi fi în crengi dezmierdătoare
Și-n ochii nopților târzii.
Cândva, acasă, într-o seară
Ai să te-întorci, să-ți amintești
Voi fi și fumul de țigară